

בס"ד. אור ליום ד' ב' נח, ז"ך תשרי ה'תנשא.
 — ב"יחידות כללית" לאורחים שיחיו —

בלתי מוגה

א. "פותחין בכרכה"¹ — ע"פ מנהג ישראל אשר כשיהודים נפגשים יחד אומרים "שלום עליכם" ועונים "עליכם שלום", שלום בתחילה ושלום בסוף². ואם כן הוא בפגישה של שני יהודים בלבד, "מיעוט רבים שנים"³, עאכו"כ שיש לנהוג כך בפגישה עם רבים, שכן, ריבוי בבני"י הוא לא (רק) ריבוי בכמות אלא בעיקר ריבוי באיכות, שהרי עיקר מעלתם של ישראל היא האיכות, ובלשון התניא⁴ — "להגבוי ולהעלות הנפש על הגוף", שהנפש (ורוחניות בכלל) תהי' עיקר והגוף (וגשמיות בכלל) טפל.

ובזה ניתוסף מצד מעלת הזמן:

עומדים כעת לאחר "שבת בראשית" שבה קראו בתורה מחדש אשר "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ"⁵, היינו שמקבלים נתינת-כח מחדשת שכל עניני התורה (רוחניות) יהיו באופן ד"חדשים ממש" במכ"ש מבריאית השמים והארץ (גשמיות) באופן חדש לגמרי ביחס להתחדשות ד"בראשית" בשנה שלפנ"ז.

ובפרטיות יותר:

בשנה שעברה, ה'תש"נ, היתה מעלה מיוחדת שבני"י נתנו לה את הראשייתבות "הי' תהא (או תהי') שנת נסים", ואעפ"כ ההתחדשות ד"בראשית" בשנה זו היא נעלית עוד יותר — "הי' תהא שנת אראנו נפלאות".

והמעלה היא בשתיים:

א) "נפלאות": ההוספה דשנה זו היא ב"אל"ף", ואילו ה"נו"ן" היא לכאורה בשוה לשנה שלפנ"ז, אבל אעפ"כ נתקבל המנהג ע"י בני"י — ו"מנהג ישראל תורה הוא"⁶ — שהנו"ן דתש"נ הוא ר"ת "נסים" ואילו הנו"ן דשנה זו הוא ר"ת "נפלאות", ומעלת "נפלאות" על "נסים" מובנת מל' הכתוב⁷ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" — שגם בעת יצי"מ היו גם נסים (ובל')

(6) ראה לקו"ש חכ"ב ע' 56 הערה 2. וש"נ. —
 ובפרט שנתפשט בכל תפוצות ישראל שע"ז מקבל
 תוקף דמ"ע ומל"ת כו' (ראה רמב"ם ריש הל'
 ממרים. שם פ"ב ה"ב), כמדובר כמ"פ.
 (7) מיכה ז, טו.

(1) ראה לקו"ש חכ"ד ע' 641 בהערה. וש"נ.
 (2) ראה לקו"ש חכ"ה ס"ע 165 ואילך. וש"נ.
 (3) ראה לקו"ש חכ"א ע' 111 הערה 21. וש"נ.
 (4) ריש פרק לב.
 (5) בראשית א, א.

המשנה⁸ – "עשרה נסים") אבל כשבאים להדגיש את מעלת הגאולה דלעתיד לבוא, ההדגשה היא שיהיו "נפלאות" ולא רק נסים.

(ב) "אראנו": החידוש המיוחד דשנה זו ("נפלאות") נראה בעיני בשר, כתוצאה מזה שההתחדשות היא חידוש בתכלית שנראה בפשטות ובאופן ברור. וכידוע המעלה בנס גלוי, שלא רק יודעים אודותו ע"י שמיעה (ואפילו מפי עדים נאמנים) אלא רואים אותו, שאזי ההתאמתות והרושם כו' הם באופן אחר לגמרי⁹.

ויתירה מזו – שבנוסף לראיית הנפלאות ע"י כאו"א בכח עצמו, הנה הקב"ה "מראה" ומדגיש ומפרש את ה"נפלאות", כלומר שה"נס" הוא "נפלא" ועד ל"נפלאות" ל' רבים, וממילא מובן שהראי' היא ראי' הכי תקיפה והכי שלימה, עד לתכלית השלימות.

ב. ויש להוסיף, שהנפלאות דלעתיד לבוא שייכות במיוחד ליום זה:

עומדים כעת בסיום יום השלישי שהוכפל בו כי טוב¹⁰ (הנמשך עד תפילת ערבית, ובכמה עניני עבודה ותפילה (כמו החשבון-צדק וק"ש שעל המטה על המחדו"מ שבמשך היום) – גם לאחרי') ובהתחלת היום הרביעי שבו נתלו "שני המאורות הגדולים", היינו שגם "המאור הקטן" נכלל בתורה בתיבה אחת ובענין אחד עם "המאור הגדול"¹¹.

וזוהי הכנה קרובה לימים דלעתיד לבוא כשיקויים היעוד¹² "והי' אור הלבנה כאור החמה" ששניהם יהיו מאורות גדולים בפשטות.

וממשך – "ואור החמה יהי' שבעתיים כאור שבעת הימים", "שבע שביעות כאור של שבעת הימים הרי ארבעים ותשע שביעות העולים לשלש מאות וארבעים ושלשה"¹³ – בגימטריא "גשם" לרמז שהאור נמשך בגשמיות.

ויש לקשר את הענין שה"שביעות" הם שלשה פעמים (היינו שבע פעמים שבע פעמים שבע), לקביעות שנה זו שיש בה כו"כ רמזים השייכים למספר שלש, החל מזה שתחילתה בשלשה ימים רצופים של קדושה באופן גלוי, שני ימי ראש-השנה וללא הפסק אחריהם – יום הש"ק, ועד"ז (בחור"ל) ימים ראשונים דחגה"ס וכן ימים אחרונים דחגה"ס, היינו ג' פעמים ג' באופן ש"חוט המשולש"¹⁴ עצמו הוא "משולש".

(12) ישעי' ל, כו.

(13) פרש"י עה"פ.

(14) קהלת ד, יב.

(8) אבות פ"ה מ"ד.

(9) ראה לקר"ש ח"ו ע' 121. וש"נ.

(10) פרש"י בראשית א, ז (מב"ר פ"ד, ו).

(11) בראשית א, טז.

ויהי רצון, שמהחידוש ד"בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", "עולם חדש"¹⁵ ד"שמים (וכל צבאיהם) החדשים" ו"ארץ (וכל צבאי) החדשה"¹⁶, נבוא לענין שהזמן גרמא – התחדשות עיקר העולם, דהיינו בית המקדש, שהרי כל העולם נברא כדי לעשות דירה לו ית' בעוה"ז כפי שהוא עולם תחתון ובביהמ"ק שעליו נאמר¹⁷ "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" נתקיימה כוונה זו בשלימות, ו"בתוכו" לא נאמר אלא "בתוכם", בתוך כאו"א מישראל¹⁸ אנשים נשים וטף ג' סוגים שכל אחד מהם נחלק לג' – ראש תוך וסוף או גדול קטן וכינוני – ג' פעמים ג', בדוגמת הנ"ל בנוגע לג"פ "שביעות" לעתיד לבוא.

*

ג. ידועה הוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שפירסמה וכו') ע"ד שיעורי חת"ת, ועפ"ז יש להתעכב על שיעור חומש היומי (בתושב"כ וביאורו בתושב"ע פ) – השיעור דיום הרביעי (שבו נתלו "שני המאורות הגדולים", היינו מהתחלת "רביעי" עד סיומו)¹⁹ בפ' נח:

התחלת השיעור היא "וידבר אלקים אל נח לאמר צא מן התיבה גו"²⁰.

והנה, מפשוטו של מקרא מובן שנח הי' צריך לציווי מיוחד, נתינת-כח ונתינת רשות על-מנת לצאת מן התיבה.

והענין בזה:

תוכן הציווי ד"צא מן התיבה" הוא הוא התוכן של השליחות הכללית דכאו"א – "לעשות לו ית' דירה בתחתונים"²¹, ע"ד מ"ש לאדם הראשון²² "מלאו את הארץ וכבשוה", היינו שעל כאו"א מוטל לפעול בחלקו בעולם, ועד לכל העולם כולו, עד שיהא נחשב לנכסיו ממש ע"פ תורה בדוגמת "כיבוש"²³.

ועל זה צריך ציווי מיוחד ונתינת-כח מיוחדת. שכן, לאמיתו של דבר, הוראה זו היא חידוש גדול.

כלומר:

(22) בראשית א, כח.	(15) ב"ר פ"ל, ה.
(23) ולהעיר שבדבר שמישיגים ע"י כיבוש ישנה מעלה נוספת – שאינו "נהמא דכסופא", כי אע"פ שגם "נהמא דכסופא" יכול להיות "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה" של הקב"ה, היינו למעלה מכל מדידה והגבלה, הרי סו"ס ישנה בזה (ע"פ תורה) הגבלה זו גופא שזהו "נהמא דכסופא", משא"כ במה שבא ע"י יגיעה. ואכ"מ.	(16) ישע"י סו, כב.
	(17) תרומה כה, ה.
	(18) אלשיך עה"פ. של"ה סט, א. ועוד.
	(19) ראה לעיל ס"ב.
	(20) ח, טו-טז.
	(21) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ"ו.
	ובכ"מ.

בלתי מוגה

לציווי זה (ד"צא מן התיבה") קדם הציווי – "בא גו' אל התיבה"²⁴, וידועה תורת הבעש"ט²⁵ (שנמסרה ע"י המגיד ואדה"ז ומקורה בכתבי האריז"ל כו') ד"התיבה" קאי על תיבות התורה והתפילה שכאו"א מישראל צריך "לבוא" ולהכנס בהם, ומובן בפשטות שכניסה זו אינה לזמן קצר בלבד, אלא על-מנת להשאר בתיבות אלו כל ימיו, ובנוסף הפרק ד"לדוד ה' אורי" (שכבר מתחילת חודש אלול אומרים אותו פעמיים בכל יום, כמנהג חב"ד²⁶) – "שבתי בבית ה' כל ימי חיי"²⁷, היינו שעבודת ה' תהי' באופן כזה שמקומו של יהודי יהי' בקביעות ובתמידות, עד ל"כל ימי חיי" – דוקא ב"בית ה'", ה"תיבה" דתיבות התורה והתפילה.

ומזה מובן, שהציווי "צא מן התיבה", לפעול בעולם, הוא חידוש גדול שצריך לנתינת-כח מיוחדת, שתמורת "בא אל התיבה", יהי' עתה "צא".

ד. והנה, ההוראה דשיעור חומש היומי – הציווי לצאת מן ה"תיבה" כדי לפעול בעולם – שייכת במיוחד לזמן זה, סיום וחותם חודש תשרי וימים הסמוכים לתחילת חודש חשוון:

בימי חודש תשרי בכלל, ובפרט בר"ה ויוהכ"פ ועשרת ימי תשובה, נמצאים כל בני" בתוך ה"תיבה" דתורה ותפילה, אבל בימים אלו (בפרט לאחר השבת האחרונה דחודש תשרי) ישנו הציווי ד"ויעקב הלך לדרכו"²⁸, שתוכנו – הפעולה בעולם, ולכן דוקא כעת זקוקים לציווי ונתינת-כח המיוחדת בשיעור חומש דיום זה – "צא מן התיבה".

ובהקדים:

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו פירסם את תורת הבעש"ט, המגיד ואדה"ד (המיוסדת על כתבי האריז"ל ופירושי הכתובים) ד"תחתיים שניים ושלישיים"²⁹ קאי על כללות סדר ההשתלשלות ש(בכללות) מתחלק לשלשה – עולמות בי"ע (ובזה גופא – בי"ע הכלליים ובי"ע הפרטיים כו', כמדובר כמ"פ)³⁰.

ועפ"ז מובן גודל מעלת התיבה ועד שעל כללות התיבה נאמר "ואל אמה תכלינה מלמעלה"²⁹ – ר"ת "אלקינו מלך העולם"³¹, היינו שענינה של תיבת נח הוא מלכות הקב"ה על כל העולם (הנחלק לשלש כנ"ל).

(28) ראה לקו"ש ח"כ ע' 556 בהערה. וש"נ.

(29) ו, טז.

(30) ראה סה"מ מלוקט ח"א ע' רפב. וש"נ.

(31) ראה לקו"ש ח"א ע' 10. וש"נ.

(24) ז, א.

(25) כש"ט הוספות ס"ז ואילך. וש"נ.

(26) ראה שער הכולל פי"א סכ"ח. וש"נ.

(27) תהלים כז, ד.

והנה, מלכות הקב"ה בעולם כפי שהיא מרומזת בתיבה – "אמה" – היא באופן ד"אלקינו מלך העולם", היינו ע"י פעולתם של בני", שתחילה נפעל הענין ד"אלקינו" ועי"ז – "מלך העולם", והרי זה תוכן הענין דראש השנה שהקב"ה מבקש ומתחנן לכאו"א מישראל ולכלל ישראל "אמרו לפני בר"ה מלכיות זכרונות ושופרות, מלכיות כדי שתמליכוני עליכם זכרונות כדי שיעלה זכרוכם לפני לטובה ובמה בשופר"³² (שבזה נכללים ג' הענינים ד"מלכיות זכרונות ושופרות").

ובכללות – "מצות היום בשופר"³³, היינו שזה עיקר היום, וידוע המבואר בטעמי תקיעת שופר שתוכן המצוה הוא המלכת המלך³⁴.

ונמצא, שה"יציאה" מעניני ר"ה להעבודה דכל השנה כולה היא בדוגמת היציאה מהתיבה להעבודה בעולם באופן ד"וכבשוה".

ה. ויש להוסיף ולבאר הרמז ב"מצות היום", דמכיון שב' ימי ראש השנה הם "יומא אריכתא"³⁵, הר"ז עיקר המצוה בכל משך "היום" בכל השעות ובכל הרגעים שבו בדוגמת מ"ש אדה"³⁶ על "יום שכולו ארוך"³⁷ – "שגם בתחילתו הוא ארוך", וכן בנדוד"ד – ש"מצות היום" נרגשת בכל רגע של ה"יומא אריכתא".

ועוד ענין בזה:

תוכן הענין ד"יום" הוא אור, כמפורש בקרא³⁸ – "ויקרא אלקים לאור יום". וי"ל שב"יומא אריכתא" דר"ה הר"ז מודגש במיוחד, היינו שמעלת היום, היותו "אור", מורגשת בכל רגע שבו, החל מהרגע הראשון, אע"פ שהוא לילה (שתוכנו הוא היפך האור), וכמו שרואים בפועל שבהתחלת יום א' דר"ה מדליקות נשי ובנות ישראל נרות שמפיצים אור,

החל מכך שנעשה אור בבית הפרטי של כאו"א, ועי"ז בחלקה בעולם, ועד לכל העולם כולו, שכולו יהי' מואר באור אמיתי, אור נצחי שבא כתוצאה ממצוה נצחית, דהדלקת נרות ש"ק ויו"ט בכלל ונר דר"ה בשנה זו בפרט, שמדליקים נרות ג"פ רצופות – ביום א' דר"ה, ביום ב' דר"ה, ותיכף לאח"ז בסמיכות ממש, ללא שום הפסק בנתיים מדליקה כל אשה וכת בישראל את הנר דשבת-שובה (תשובה)³⁹.

(36) תו"א תולדות יח, סע"ד.

(37) ראה קידושין לט, ב. וש"נ.

(38) בראשית א, ה.

(39) וכאן המקום להזכיר ע"ד מנהג חב"ד

להתחיל בקיום מצות הדלקת נר שבת ויו"ט, מיד

(32) ר"ה טז, סע"א. ועוד.

(33) שם כז, ב – במשנה. שם כז, א.

(34) ראה אבודרהם בטעמי התקיעות בשם

הרס"ג ("הענין הראשון").

(35) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סת"ר.

ומכיון שזהו תוכן הענין ד"ראש השנה", הר"ז נוגע לכל השנה כולה. וכמוכן גם ממארז"ל⁴⁰ עה"פ⁴¹ "מרשית השנה ועד אחרית שנה" – "שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בסופה", היינו שלתחלתה ישנה השפעה על סופה. [ולהוסיף, ד"רשה" אין הכוונה לעניות בגשמיות ח"ו אלא ההרגש דעניות שבעת התפילה, "כרשים וכדלים", שישנו בימי הסליחות].

ולהעיר, שהתוכן דהמשכת מלכות הקב"ה בעולם (שזהו גם ענין התיבה, כנ"ל) מודגש כבר בימי הסליחות, כמוכן מזה שתחילתן "במוצאי מנוחה" – בהכרה שהקב"ה נתן מנוחה ("באת שבת באת מנוחה"⁴²) לעמו ישראל דוקא, כדאיתא במדרש⁴³ ש"כנס"י היא בן זוגך (דשבת)", שהקב"ה בחר בבנ"י מכל העולם כולו ומכל האומות ובחר את המנוחה האמיתית, השבת, מכל הימים ונתנה לכל עמו ישראל, האנשים הנשים והטף,

ובזה גופא – באופן ד"בן זוג", בדוגמת מ"ש על שידוך בין בני זוג "על כן יעזוב איש גו' והיו לבשר אחד"⁴⁴, וכתוצאה מהתאחדות זו "נולדים" מעשים טובים כו', ועד"ז גם אצל כאו"א מישראל, שע"י ירידת הנשמה למטה וההתלבשות בעולם באופן של התאחדות, הרי הוא פועל בו מעשים טובים ועד שעושה את העולם כולו לעולם אחד ויחיד, עולמו של הקב"ה, א-ל מלך יחיד (כמדובר כמ"פ).

ו. ויש להוסיף, שהעבודה ד"צא מן התיבה" (פעולה בעולם) איננה מתחילה דוקא לאחר ימי ר"ה ויוהכ"פ כו', אלא, בעצם, ישנה כבר בר"ה גופא.

והיינו ע"ד המבואר במק"א²⁸ שהעבודה ד"ויעקב הלך לדרכו" ישנה (באופן מסוים כו') גם לפני סיום חודש תשרי – כידוע הביאור בדרשת חז"ל (הנ"ל) "שנה שרשה בתחילתה מתעשרת בסופה", דלכאורה תמוה: היתכן לומר ח"ו שהקב"ה ישאיר את בנ"י במעמד ומצב ד"רשה" ע"פ תורה עד "סופה" של השנה, והרי בודאי שהקב"ה נותן לבנ"י עשירות הן בגשמיות והן ברוחניות והן בשניהם גם יחד?!

אלא מבואר בכמה ספרים⁴⁵ ד"תחילתה" – היינו תחילת התקיעות, ו"סופה" – סוף התקיעות, כך שתיכף ומיד בסיום התקיעות נפעלת עשירות בכל

דשבת שלאח"ז – ג' פעמים רצופות, כנ"ל.

(40) ר"ה טז, רע"ב.

(41) עקב יא, יב.

(42) פרש"י בראשית ב, ב. ועוד.

(43) ב"ר פי"א, ת.

(44) בראשית ב, כד.

(45) ראה לקוטי לוי"צ אג"ק ע' תכא.

כאשר הבת עומדת על דעתה ומבינה את הענין שבוה, אפילו בהבנה לפי ערך שכלה. וכנהוג – שהבת הקטנה מדליקה לפני אמה או אחותה הגדולה, כדי להשגיח שהכל יהי כשורה וכדרוש, ולחנך ולהרגיל אותה בהדלקת הנרות, הן דראש השנה (כהתחלה טובה על כל המועדים, החל ממועדי חודש תשרי ה"מרוכה במועדות") והן

הענינים ובכל הפרטים, הן ברוחניות והן בגשמיות.

ובזה ניתוסף עוד יותר ע"פ מנהגנו, מנהג שנתפשט בכל ישראל, ועכ"פ ברוב תפוצות ישראל, שתהא דוקא תקיעת מאה קולות⁴⁶, כידוע גודל המעלה דמספר מאה בענין מאה ברכות, מספר הכולל את כל הברכות כולם⁴⁷.

ולהעיר מדבר חידוש בזה בשו"ע אדה"ז⁴⁸ שמונה בפרטיות את כל המאה ברכות, שלא כמו בכ"מ בשו"ע שלו שמביא את ההלכות דציווי מסוים בתוספת המספר (אם הוא ג' ענינים או ז' ענינים וכיו"ב) ולא דוקא מונה אותם בפרטיות, ואילו הדין דמאה ברכות הובא בהלכות תפילה דימות החול (שהם רוב ימות השנה) בהתחלת השו"ע, בתוספת פירוט מה הן הברכות ולא מסתפק בהזכרת הדין והמספר בלבד, ועד שבימים שבהם אין מאה ברכות מצד חובת היום, מונה ומפרט כיצד משלימים למאה ברכות (ע"י ברכת הפירות וכיו"ב).

ויש להוסיף, דמתוכן הענין ומפשטות הלשון דאדה"ז מובן שגם מספר מאה אינו מספר כללי, אבל בפרטיות ישנן הרבה יותר ממאה ברכות, ובפשטות – אדה"ז מונה ברכה על הפרי כברכה אחת, אבל ברכה אחת פרטית כוללת כמה ענינים, כיון שבברכה אחת יוצאים י"ח על כו"כ פירות הנאכלין בהמשך אחד, ועד"ז בנוגע לברכת שהכל נהי' בדברו על שתיית מים וכיו"ב, שברכה פרטית אחת כוללת כל השתיות הבאות בהמשך אחד.

ויהי רצון שכאו"א מישראל יקיים את כל עניני השולחן-ערוך אורח חיים, שבהם יהי' ההנהגה, "אורח", בפועל ב"חיים" של כאו"א, ובוה גופא – החל מהתחלת השו"ע בענין תיקון-חצות, היינו מ"מתקנים" את חצות הלילה ו"אעירה שחר" שמעוררים את השחר, ועד לאור ד"הנץ החמה", היינו שכאו"א מישראל מוסיף והולך ואור.

והדגשה נוספת בזה בעמדנו ביום הרביעי שבו נתלו "שני המאורות הגדולים" שבתחילה היו "המאור הקטן" ו"המאור הגדול", אבל לע"ל – "והי' אור הלבנה כאור החמה", דהיינו תוספת אור כמ"פ ככה (כנ"ל ס"ב).

ובכל זה – בהוספה ועלי' ללא הפסק, כי כאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, הוא באופן ד"מהלך" מדרגה לדרגה כו' ועד להליכה שפועלת "וכבשוה", כמו שמצינו באברהם אבינו, "אחד הי' אברהם"⁴⁹, שע"י ההליכה ד"קום התהלך בארץ"⁵⁰ פעל בה כיבוש⁵¹ שכבש את הארץ מז' האומות, ויתירה מזו

(49) יחזקאל לג, כד.

(50) לך לך יג, יז.

(51) ראה ב"ב ק, א.

(46) שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס תקצו.

(47) ראה המשך חייב אדם לברך תרל"ח.

ובכ"מ.

(48) או"ח ר"ס מז.

– גם מקיני, קניזי וקדמוני, שהשלימות בזה תהי' בגאולה האמיתית והשלימה.

*

ז. והמעשה הוא העיקר⁵² – שבודאי כאו"א יקבל החלטות טובות בכל האמור לעיל, וזה יהי' הכנה קרובה לגאולה.

ובפרט שיעשו את כאו"א מהנוכחים לשליח, או שליחה, למצות הצדקה ע"י שנותנים דבר של ממשות לכאו"א, כולל גם – הקטנים והקטנות הנמצאים כאן, שהרי גם לגביהם חלה מצות "ואהבת לרעך כמוך"⁵³ וכאשר כאו"א מקבל ע"ע מצוה זו, בכל בוקר קודם התפילה בודאי כוונתו לכלול גם אותם, ואדרבה – בהדגשה יתירה ע"פ מ"ש⁵⁴ "חנוך לנער ע"פ דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה", היינו שהחינוך הוא כדי שיתנהג כדבעי "גם כי יזקין", ונוסף ע"ז – הר"ז גם סגולה לאריכות ימים ולזקנה, ועד לזקנה אמיתית – אריכות ימים למעלה ממדידה והגבלה דומן (אלא שזוכים לזה דוקא מתוך וע"י לימוד התורה וקיום המצוות בתוך גדרי הזמן).

וע"י שליחות-מצוה זו שכאו"א יוסיף עלי' מדילי' קיום שאר ההחלטות הטובות בלימוד התורה וקיום המצוות, ע"י האנשים הנשים והטף, וכאופן דמוסיף והולך ואור – זוכים ל"נח נח" ב' פעמים – "נייחא בעליונים ונייחא בתחתונים"⁵⁵ (או אדרבה – שהתחלה היא ב"נייחא בתחתונים" וזה פועל "נייחא בעליונים" (ובשני האופנים גם יחד)).

ומתחילת הפרשה באים לשיעור דיום הרביעי – "צא מן התיבה . . פרו ורבו ומלאו את הארץ" שתוכנו הוא ע"ד מ"ש באדם הראשון "וכבשוה", "כיבוש" כל הארץ הלזו התחונה, החל מזה שכאו"א כובש את חלקו בעולם,

וכל זה – באופן דכיבוש אמיתי, כולל גם – כיבוש שבע ארצות, וכן ארץ קיני קניזי וקדמוני, כפי שהובטח ל"אחד הי" אברהם" ב"ברית בין הבתרים" (שבפרשה הסמוכה לפ' נח)⁵⁶, ובפשטות – כיבוש כל ארץ ישראל (ארץ ז' אומות וארץ יו"ד אומות) בגאולה האמיתית והשלימה.

ועד"ז ברוחניות⁵⁷ – בעבודת האדם, שתהי' הן העבודה בשבע מדות, כנגד ז' אומות, והן העבודה בג' מוחין, כנגד ג' האומות. ובעיקר – בלימוד פנימיות התורה בחכמה בינה ודעת ותוספת הבנה עמוקה הן בשכל (ג' מוחין)

(56) לך לך טו, יח"כא.

(57) ראה בארוכה ד"ה אל תצר במאמרי אדהאמ"צ דברים בתחלתו.

(52) אבות פ"א מי"ז.

(53) קדושים יט, יח.

(54) משלי כב, ו.

(55) ב"ר פ"ל, ה.

השייך אל ז' המדות והן כמדות שבשכל כו', עד שבאים לאמיתיות ופנימיות השכל שבתורה ולאמיתיות ופנימיות המדות שבתורה, ושניהם גם יחד, ויתירה מזו – לאמיתיות האחדות דהוי' יחיד ומיוחד, ע"ד מ"ש בנוסח ה"הושענות" "יחידה ליחודך" ומהיחוד בכאו"א מבנ"י ובכלל ישראל, באים ל'והי' ה' למלך על כל הארץ. . ה' אחד ושמו אחד"⁵⁸, והרי מה"הושענות" ממשיכים לימי שמע"צ ושמח"ת שגם בהם מודגשת אחדות ה' – בפסוק "אתה הראת גו' אין עוד מלבדו"⁵⁹ (ובזה גופא – בהדגשה ג' פעמים כמנהג חב"ד לערוך הקפות ג' פעמים, מנהג שנק' בסידור אדה"ז "מנהג ותיקון" כו').

ובעמדנו לאחר השבת שלאחרי שמח"ת, כבר נפעלה בכ"ז שלימות (ויכולו"⁶⁰), ומשלימות זו באים לעבודה דפ' נח (שמתחילין לקרות במנחת שבת שלאחרי שמח"ת), עם כל הפרטים האמורים, החל מ"אלה תולדות נח נח" "נייחא בעליונים ונייחא בתחתונים" (ועד"ז בתחתונים ובעליונים, כנ"ל) ועד לעבודה דשיעור דיום הרביעי (שבו נתלו המאורות הגדולים), שתוכנה הוא "וכבשוה" (כנ"ל בארוכה).

וכן תהי' לנו בפשטות "כיבוש" כל שבעים אומות העולם (המנויים בהמשך הפרשה) ועד לכיבוש אמיתי ד'והיתה לה' המלוכה"⁶¹, שמלכות ה' ניכרת בכאו"א מהם ובכולם ביחד, בדוגמת (וע"י) מה שבנ"י כבר הכריזו ופעלו בר"ה ע"י התפילות ובפרט ע"י תקיעת שופר – "מלוך על העולם כולו בכבודך" (דקאי על מלכות הקב"ה בכל ג' העולמות ב"ע כמובן מג' הלשונות שבסיום הברכה).

ועוד והוא העיקר, שתיכף ומיד יהי' "תקע בשופר גדול לחרותינו", שופר גדול שמכריז על גאולה גדולה תיכף ומיד ממש, שהרי הקב"ה הוא התוקע וממילא מובן שהפעולה היא בתכלית השלימות,

כולל גם – תכלית השלימות בארץ ישראל ש"כל יושבי עלי"י"⁶², על ארץ עשר אומות וכללות השלימות דמספר עשר, "העשירי יהי' קודש"⁶³.

ולאחר שכבר הכריזו, בתפילת ערבית – "אך צדיקים (ויעמן כולם צדיקים"⁶⁴) יודו לשמך ישבו ישרים את פניך"⁶⁵, זוכים לגאולה שלימה, ובאופן ד"אראנו" ו"נפלאות" – ותיכף ומיד ממש ללא שום הפסק, "ארו עם ענני שמיא"⁶⁶ וכל בנ"י "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁶⁷ נמצאים מיד

(63) בחוקתי כז, לב.

(64) ישעי' ס, כא.

(65) תהלים קמ, יד.

(66) דניאל ז, יג.

(67) בא יו"ד, ט.

(58) זכרי' יד, ט.

(59) ואתחנן ד, לה.

(60) בראשית ב, א. וראה אוה"ת עה"פ.

(61) עובדי' בסופו.

(62) ערכין לב, סע"ב.

באה"ק, ושם – בירושלים עיה"ק, ובהר הקודש, ובבית המקדש ובקדש הקדשים,

ועוד ועיקר – תיכף ומיד ממש.

והצדקה מוסיפה בזה עוד יותר זריזות עד שיהי' תיכף ומיד ממש ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לכאו"א שטר של דולר ע"מ לתת אותו (או חילופו) לצדקה].

